

Tekst Marije Stetsma Illustratie René van Beers

Apenstreken

Wat is het vroeg! Ezeltje Prik wrijft de slaap uit zijn ogen. Hij heeft helemaal geen zin om op te staan. Zo traag als hij kan, rekt hij zich uit. Dan steekt hij voorzichtig één voet buiten de deken. Brrr, koud. In bed is het veel lekkerder. Snel trekt hij zijn voet terug en draait zich nog eens om. Hij denkt aan alles wat hij zou kunnen doen vandaag. Een grote zandtaart bouwen, een schilderij maken voor opa... Of zal hij een supergeheime hut bouwen? Dan schiet Ezeltje

overeind. Hoe kon hij dat vergeten? Ze gaan vandaag naar de dierentuin! 'Wat heb jij een haast', zegt mama als Ezeltje naar beneden stormt. 'Net leek je nog een opgerold beertje in winterslaap. Nu ben je eerder een jachtluipaard.' 'Een jachtluipaard?' vraagt Ezeltje verbaasd. Mama legt het uit: 'Er is geen dier dat zo snel kan lopen als een jachtluipaard.' Ezeltje lacht. 'En op de trap leek ik wel een olifant. Hoorde je me stampen?' Mama knikt. 'Ja, stampen kun je als de beste. Maar kun je ook een beetje snel ontbijten?

Zodra je klaar bent, kunnen we weg.' Dat laat Ezeltje zich geen twee keer zeggen. Hij schrokt zijn boterham naar binnen. De hagelslagjes vliegen in het rond. 'Ho ho', roept moeder verschrikt. 'Wel een beetje netjes, graag!' Daar weet Ezeltje wel wat op. 'Kijk mam, nu ben ik net een miereneter', zegt hij, terwijl hij de hageltjes met zijn tong van de tafel likt. Nu lacht mama ook. 'We kunnen zelf wel een dierentuin beginnen, met al die apenstreken van je.' Maar dat vindt Ezeltje niet zo'n goed idee. Hij kijkt veel liever naar echte aapjes. ☺